

Arrest

nr. 273 001 van 19 mei 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Amerikalei 122/14
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 3 maart 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 januari 2022 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 april 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. STAES, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die loco advocaten D. MATRAY en A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 november 2018 dient de dochter van verzoekende partij een verzoek tot internationale bescherming in België in. De dochter is geboren op 29 november 2001 en aldus bijna zeventien jaar op het moment van de indiening van het verzoek tot internationale bescherming. Op 18 september 2019 wordt de dochter van verzoekende partij in België erkend als vluchteling. Zij werd meerderjarig op 29 november 2019.

1.2. Op 18 december 2020 vraagt verzoekende partij de afgifte van een humanitair visum.

1.3. Op 25 januari 2022 wordt de afgifte van voormeld visum geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Beslissing

Resultaat: Casa: Weigering

Visumtype: Visum lang verblijf (type D): MVV

Duur in dagen:

Aantal binnenkomsten:

Commentaar: Aangezien de 55-jarige Somalische K. H. A. (..) X° (NBO26407) zich samen met haar 18 jarige Somalische zoon (NBO 26408) A. A. (..) X° bij de meerderjarige (21j) dochter A. A. A. (..) X° RR xxxxxxxxxxxx OV xxxxxxxxxxxx in België wenst te vestigen kan zij niet genieten van gezinshereniging op basis van art.10 van de wet van 15.12.1980, deze categorie van aanvragers is niet voorzien in de wet van 15/12/1980 waardoor er voor betrokkenen een humanitair visum aangevraagd werd.

De afgifte van een humanitair visum wordt niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag (waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat). De afgifte van een dergelijk visum betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge van de Dienst Vreemdelingenzaken , het betreft een gunst en geen recht. De weigering tot afgifte van een humanitair visum is niet in strijd met de bepalingen van Art 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Het bestaan van vermeende familiale en affectieve banden met de te vervoegen persoon in België betekent niet dat de toepassing van artikel 8 van het EVRM welke betrekking heeft op de eerbiediging van het privéleven en het familiale leven, absoluut is. Dit artikel belet de lidstaten van de EU dan ook niet voorwaarden te stellen aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, op voorwaarde dat de tussenkomst van de overheid wettelijk geregeld of ingegeven is door één of meerdere doelen die in artikel 8, tweede alinea van het EVRM werden uiteengezet en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving om deze te bereiken. De wet Van 15.12.1980 is een wet welke overeenkomt met de eisen vermeld in de tweede alinea van artikel 8 EVRM.

Betrokkene en haar zoon tonen onvoldoende aan dat :en verderzetting van het gezinsleven niet mogelijk zou zijn in Kenia, de dochter heeft de mogelijkheid om haar moeder en broer in Kenia te vervoegen indien gewenst. Het is niet zo dat een verderzetting van het gezinsleven enkel in België mogelijk is. De familiale banden met Somalië / Kenia zijn sterker dan deze met België. Een weigering van de humanitaire visumaanvraag is bijgevolg niet strijdig met de bepalingen van Art 8 EVRM. De te vervoegen dochter / zus is oud genoeg om en zelfstandig leven uit te bouwen in België en heeft de mogelijkheid haar familie op te zoeken in Kenia / zich daar eveneens te vestigen.

Tevens zijn er onvoldoende humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen.

Uit het administratief dossier blijkt dat het gezin voordien woonachtig was in Saoedi Arabië en dat de dochter (zus) en moeder daar slachtoffer waren van seksueel geweld en economische uitbuiting. Betrokkenen en haar zoon verblijven momenteel echter in Kenia waar zij een zekere bescherming hebben van de Keniaanse autoriteiten (asielzoekerscertificaat voorgelegd geldig 20/10/2022). Een weigering van de humanitaire visumaanvraag is bijgevolg niet strijdig met de bepalingen van Art 3 EVRM. Betrokkene werkt momenteel niet meer als huisslaaf in Saoedi Arabië.

Zonder elementen die duiden op een prangende humanitaire situatie, op een familiaal isolement, en een zekere afhankelijkheid ten opzichte van de te vervoegen dochter zou de afgifte van een humanitair visum betreffende deze aanvraag een omzeiling van de procedure gezinshereniging inhouden. Gezinshereniging met een meerderjarig kind is niet voorzien de in Belgische Vreemdelingenwet en humanitaire visa worden slechts in zeer uitzonderlijke gevallen uitgereikt. Betrokkenen en haar zoon zijn meerderjarig en worden geacht voor zichzelf te kunnen instaan in Kenia. Indien nodig én mogelijk kan betrokkene+zoon financieel gesteund worden door de dochter vanuit België via internationale geldoperatoren zoals Western Union, Moneygram , e.a. Contact houden is mogelijk via de moderne communicatiekanalen zoals WhatsApp en andere kanalen.

Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 geweigerd Het staat betrokkene vrij een nieuwe visumaanvraag in te dienen rekening houdende met de hierboven omschreven weigeringsmotieven. Niet alle voorwaarden werden nagekeken. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Raadpleging Vision

Niet van toepassing

Motivatie

Wettelijke referenties: Art. 9 en 13 van de wet van 15/12/1980 Beperkingen.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“ENIGE MIDDEL:

Schending van artikel 9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Verblijfswet).

Schending van artikel 3 en 8 EVRM

Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, en de motiveringsplicht.

Eerste onderdeel,

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat is voldaan aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad evenmin toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt ook in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verwerende partij stelt in eerste instantie in de bestreden beslissing dat verzoekster geen recht heeft op een visum gezinshereniging met haar dochter op basis van artikel 10 van de Vreemdelingenwet.

Hierover dient te worden opgemerkt dat verzoeker geen visum gezinshereniging vroeg, maar wel een humanitair visum op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet.

Het opnemen van dergelijke volstrekt overbodige (standaard-)motivering (zie RvV 22 september 2015, nr. 158.083, punt 2.2.2.2.1.) getuigt dan ook van weinig zorgvuldigheid van verwerende partij bij het beoordelen van verzoekers aanvraag.

Des te meer daar verzoekster in haar aanvraag uitgebreid haar situatie aankaartte, en verwees naar de oorspronkelijke intentie om een visum gezinshereniging aan te vragen. Echter, gelet op verschillende factoren kon dit visum niet tijdig voor de 18e verjaardag van de referentiepersoon aangevraagd worden.

Desalniettemin verwees verzoekster bij haar aanvraag naar het arrest C-550/16 A en S van het Hof van Justitie van 12 april 2018, inzake aanvraag gezinshereniging binnen een redelijke termijn na 18jarige

Tevens werd verwezen naar het arrest 225 451 van Uw Raad van 30 augustus 2019, waarbij gesteld werd dat:

"de verwerende partij, door te stellen dat gezinshereniging niet langer mogelijk is op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, daar de zoon van verzoekende partijen, erkend vluchteling in België, negentien jaar is op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, de voorwaarden voor gezinshereniging op grond van artikel 10, § 1 Vreemdelingenwet niet correct heeft beoordeeld. De voorwaarde van minderjarigheid uit dit artikel dient immers conform de rechtspraak van het Hof van Justitie beoordeeld te worden op het ogenblik van het indienen van een verzoek tot internationale bescherming."

Verzoekster gaf in haar aanvraag aan dat zij dus op basis van de redelijke termijn ook een aanvraag gezinshereniging krachtens artikel 10 Verblijfswet had kunnen indienen, maar dat zij niet afhankelijk wilde zijn van de interpretatie inzake de redelijke termijn, en daarom een aanvraag conform artikel 9 Verblijfswet verkoos.

Echter, er werd wel uitdrukkelijk verwezen naar de hogervermelde rechtspraak over de redelijke termijn, zodat naar deze geest in analogie een beslissing zou genomen kunnen en moeten worden. Verwerende partij schendt met de bestreden beslissing echter de beginselen van behoorlijk bestuur door louter te stellen dat verzoekster geen recht heeft op gezinshereniging krachtens artikel 10 Verblijfswet. Over de aangehaalde elementen wordt met geen woord gerept.

Tweede onderdeel,

Artikel 9 van de Verblijfswet bepaalt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland

Artikel 13, §1, eerste lid van de Verblijfswet luidt als volgt:

"§ 1. Behalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien, wordt de machtiging tot verblijf verleend voor een beperkte tijd, ingevolge deze wet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België. "

Verzoekster betwist uiteraard niet dat verwerende partij over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt om over te gaan tot aflevering van een humanitair visum.

Echter de motivering van de bestreden beslissing om de afgifte van het humanitair visum te weigeren is onjuist en onzorgvuldig genomen, gelet op de objectieve elementen van het dossier.

a) Onvoldoende humanitaire elementen in het dossier om de afgifte op basis van artikel 9 en 13 Verblijfswet te rechtvaardigen

b) Niet strijdig met de bepalingen van artikel 8 EVRM

Verwerende partij stelt dat er onvoldoende humanitaire elementen in het dossier aanwezig zijn. Immers, er was wel degelijk sprake van seksueel geweld en economische uitbuiting ten nadele van verzoekster en de referentiepersoon in Saoedi-Arabië, maar verzoekster verblijft momenteel in Kenia, en zou daar een zekere bescherming krijgen van de Keniaanse autoriteiten, en geacht worden voor zichzelf te kunnen instaan.

Er zou volgens verwerende partij geen risico zijn op een schending van artikel 3 EVRM. In eerste instantie kan er uiteraard niet getwijfeld worden aan de verschrikkelijke zaken dewelke verzoekster reeds meemaakte. Zij was jarenlang een Somalische slavin die economisch en seksueel werd uitgebuit in Saoedi-Arabië. Uiteindelijk kon zij samen met haar zoon vluchten naar Kenia.

Daar verkreeg zij een registratiedocument voor vluchtelingen van de Keniaanse overheid. Echter, al bijna een jaar leeft verzoekster samen met haar zoon op straat. Zij beschikt geenszins over een verblijfsrecht, en heeft evenmin recht op enige opvang.

Verwerende partij laat uitschijnen dat verzoekster, en de referentiepersoon, gerust een leven kunnen opbouwen in Kenia. Dit is evenwel een loopje nemen met de objectief gekende en gedocumenteerde werkelijkheid.

Immers, reeds sedert het uitbreken van de Somalische burgeroorlog in 1991 slaan duizenden mensen op de vlucht van Somalië naar Kenia. In het vluchtelingenkamp bij de grens in Dadaab verblijven zelfs meer dan een half miljoen ontheemden.

Kenia was lange tijd zeer genereus inzake de opvang van duizenden Somalische mensen. Echter, vanwege het continue karakter van de problematische situatie in buurland Somalië, is er een toevloed van vluchtelingen.

Reeds in 2016 werd er geopperd om het kamp in Dadaab te sluiten. Een zeer duidelijk en omvangrijk rapport van Amnesty International concludeerde reeds dat de Keniaanse autoriteiten de gedwongen terugkeer van Somaliërs onmiddellijk moest stopzetten en op zoek moest gaan naar alternatieve oplossingen, met een focus op gedeelde verantwoordelijkheid (stuk 2).

Thans zou het vluchtelingenkamp in Dadaab opgedoekt worden in juni 2022. Dit is een gevolg van de gewijzigde houding van Kenia ten opzichte van Somalische vluchtelingen. De humanitaire hulp aan de vluchtelingen werd namelijk al jaren afgeschaald. Momenteel heeft een asielzoekerscertificaat dan ook geen enkele waarde meer.

Het is dan ook de verantwoordelijkheid van andere landen om Kenia bij te staan in deze humanitaire probleemsituatie.

Verwerende partij houdt allerminst rekening met de gekende problematische situatie. Laconiek stellen dat verzoekster, samen met de referentiepersoon, haar leven kan opbouwen in Kenia, is pertinent onwaar en behoort in de praktijk geenszins tot de mogelijkheden.

Verzoekster meent dan ook dat er wel degelijk een schending is van artikel 9 en 13 van de verblijfswet, de zorgvuldigheidsplicht, de motiveringsplicht en artikel 3 EVRM. Zij bevindt zich wel degelijk in een uiterst precarie humanitaire situatie.

Verder wordt er gesteld dat de weigering niet strijdig is met artikel 8 EVRM. Dit argument wordt besproken en weerlegt in het volgende onderdeel.

Derde onderdeel,

De bestreden beslissing stelt dat de weigering van de humanitaire visumaanvraag niet strijdig is met de bepalingen van artikel 8 EVRM. Verzoekster zou niet aantonen dat een verderzetting van het gezinsleven niet mogelijk is in Kenia, en dat de referentiepersoon de mogelijkheid heeft om haar broer en verzoekster

te vervoegen indien gewenst. De familiale banden met Somalië en Kenia zouden sterker zijn dan deze met België.

Verzoekster betwist deze zienswijze ten zeerste.

Artikel 8 EVRM stelt het volgende:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven, veronderstelt het bestaan van een gezins- en/of privéleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert de begrippen 'gezinsleven' en 'privéleven' niet, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150). Ook banden tussen niet (rechtstreeks) biologisch verwante familieleden kunnen worden aanvaard als beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien de betrokkenen gedurende een zekere tijd de facto hebben samengeleefd (EHRM 27 april 2010 nr. 16318/07, Moretti & Benedetti v. Italië, §§ 44-52).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt voorts dat niet alleen de verwijdering van een vreemdeling, maar ook de toegang tot het grondgebied en de weigering om aan een vreemdeling, die reeds op het grondgebied van de verdragsstaat verblijft, een verblijfsvergunning af te leveren én zelfs de vraag of er een positieve verplichting bestaat om aan een vreemdeling een verblijfsvergunning af te leveren, door het EHRM werden onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM (zie ECHR, Guide on the case-law of the European Convention on Human Rights - Immigration, 31 augustus 2020 update, p. 23-24, https://echr.coe.int/Documents/Guide_Immigration_ENG.pdf).

De grenzen tussen de positieve en de negatieve verplichtingen onder artikel 8 van het EVRM kunnen niet altijd duidelijk worden afgebakend. Het komt er wel telkens op neer dat een "fair balance"-toets dient te worden doorgevoerd, waarbij wordt nagegaan of de verdragsstaat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds (EHRM 26 april 2018, Hoti t. Kroatië, §122; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse t. Nederland, §106).

Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. Volgende factoren spelen hierbij een rol: de mate waarin het gezinsleven wordt belemmerd, de bindingen met het gastland, de hinderpalen om het gezinsleven in het land van herkomst van de vreemdeling verder te zetten en de vraag of er overwegingen zijn van openbare orde die zouden doorwegen om het recht op privé- en gezinsleven te ontfangen. Tenslotte dient ook het hoger belang van het kind gevrijwaard te worden (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse t. Nederland, §§107-109).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure, die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard (EHRM 11 juli 2000, Ciliz t. Nederland, §66).

Er dient dus in de eerste plaats te worden nagegaan of de gemachtigde van de minister bij zijn onderzoek of er in casu sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven, is uitgegaan van een correcte feitenvinding en rekening heeft gehouden met alle relevante elementen. Daarnaast dient te worden nagegaan of de gemachtigde van de minister bij het nemen van zijn beslissing een deugdelijke belangenafweging heeft doorgevoerd, waarbij rekening werd gehouden met de specifieke situatie van de betrokkenen.

In de bestreden beslissing wordt dus gesteld dat verzoekster niet zou aantonen dat een verderzetting van het gezinsleven niet mogelijk is in Kenia, en dat de referentiepersoon de mogelijkheid heeft om haar broer en verzoekster te vervoegen indien gewenst. De familiale banden met Somalië en Kenia zouden sterker zijn dan deze met België.

Dit is vanzelfsprekend geenszins het geval.

Verzoekster verliet haar land van herkomst Somalië al decennia geleden. Haar beide kinderen, waaronder de referentiepersoon, werden geboren in Saoedi-Arabië, alwaar zij opgroeiden. De kinderen van verzoekster hebben nooit geleefd in Somalië. De banden met dat land zijn dus onbestaande.

Ook met Kenia zijn er geen banden. Verzoekster is gevlucht uit Saoedi-Arabië en leeft nu op straat in Kenia, aangezien de autoriteiten haar daar niet verder kunnen helpen. Dit argument werd reeds uiteengezet in het tweede onderdeel.

De referentiepersoon kan zich uiteraard niet zo maar naar Kenia begeven. Er wordt in de bestreden beslissing blijkbaar niet uitgegaan van de gekende gegevens. Zij ontvluchtte als minderjarige Saoedi-Arabië, en deed hier een verzoek tot internationale bescherming. Reeds 2,5 jaar geleden werd zij erkend als vluchteling. Haar heden en toekomst bevinden zich uiteraard in ons land. Als Somalische zou zij in Kenia geen rechten hebben.

Overweging 8 van de Richtlijn inzake het recht op gezinshereniging (Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003) erkent tevens in die zin dat "[d]e situatie van vluchtelingen [...] bijzondere aandacht [vraagt] vanwege de redenen die hen ertoe hebben gedwongen hun land te ontvluchten en die hen beletten aldaar een gezinsleven te leiden. Om die reden moeten er voor hen gunstigere voorwaarden worden geschapen voor de uitoefening van hun recht op gezinshereniging.

Zo preciseert UNHCR in zijn antwoord op het Groenboek van de Europese Commissie inzake het recht op gezinshereniging van onderdanen van derde landen die in de Europese Unie verblijven dat "gezinshereniging een fundamenteel aspect is van de normalisering van de levens van mensen die vervolging of ernstig gevaar ontvlucht zijn en die hun gezin kwijtgeraakt zijn toen ze werden verdreven en moesten vluchten. "

Ook de Europese Commissie besluit in die zin: "Bij het omzetten en toepassen van deze bepalingen moeten de lidstaten bijzondere aandacht schenken aan de situatie van vluchtelingen die gedwongen hun land ontvluchten en belet is aldaar een gezinsleven te leiden. " (De mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging (COM2014 210 Final) van 3 april 2014, p. 21.)

De recente rechtspraak van het EHRM gebiedt dan ook heel duidelijk een andere soort beoordeling van aanvragen gezinshereniging, indien het familieleden van vluchtelingen betreft. Het EHRM gebiedt de lidstaten om de specifieke situatie van vluchtelingen in acht te nemen, en hun aanvraag soepeler te behandelen, zeker als er nog familieleden in gevaar zijn in het herkomstland (zie bijvoorbeeld EHRM, *Tanda-Muzinga vs. Frankrijk*, n° 2260/10, 10 juli 2014, §73-75); EHRM, *Mugenzi vs. Frankrijk*, n° 52701/09, §52-54).

Het Europees Hof van Justitie heeft geoordeeld dat de status van "afhankelijk" of "ten laste komend" gezinslid voortvloeit uit de hoedanigheid van een feitelijke situatie. (Naar analogie van HvJ, C-316/85, *Lebon*, 18 juni 1987, punten 21-22; HvJ, C-200/02, *Zhu en Chen*, 9 oktober 2004, punt 43; HvJ, C-1/05, *Jia*, 9 januari 2007, punten 36-37; en HvJ, C-83/11, *Rahman e.a.*, 5 september 2012, punten 18-45; HvJ, C-356/11 en C-357/11, *O. & S.*, 6 december 2012, punt 56.) Bij het onderzoeken van de persoonlijke omstandigheden van een indiener moet de bevoegde autoriteit rekening houden met de verschillende factoren die in het specifieke geval van belang kunnen zijn, zoals de mate van economische of fysieke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen de gezinshereniger en het gezinslid. (Naar analogie van HvJ, C-83/11, *Rahman e.a.*, 5 september 2012, punt 23.)

De referentiepersoon was nauwelijks 18 jaar oud toen het humanitair visum werd aangevraagd. Zij vormt uiteraard een ware gezinscel met haar moeder en broer.

In casu is er zeker sprake van een sterk afhankelijke gezinsband tussen verzoekster en de referentiepersoon. Er werd aangetoond dat verzoekster wel degelijk aannemelijk maakte dat de referentiepersoon in België het enige nog levende familielid is dat zij heeft en waar zij zich op veilige wijze bij zou kunnen vestigen. De sterk afhankelijke familieband blijkt duidelijk uit het dossier, waardoor verwerende partij deze in rekening had moeten brengen bij de beoordeling van de aanvraag, *quod non*. Verwerende partij diende daarbovenop in rekening te brengen dat er in casu een onoverkomelijk obstakel bestaat om het gezinsleven uit te oefenen in het land van herkomst of in Kenia. De referentiepersoon verblijft in België onder een statuut van internationale bescherming. Haar vluchtelingenstatuut impliceert dat zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst, Somalië, omdat zij er wordt vervolgd. Het familieleven tussen verzoekster en de referentiepersoon kan dus niet meer worden uitgeoefend in Somalië.

Hoewel dit volgens het EHRM een essentiële factor vormt in de beoordeling onder artikel 8 EVRM (zie EHRM, *Rodrigues da Silva en Hoogkamer t. Nederland*, n° 504355/99, §39; EHRM, *Antwi e.a. t. Noorwegen*, n° 26940/10, §§ 88-89, 14 februari 2012; EHRM, *Tanda-Muzinga t. Frankrijk*, n° 2260/10, 10 juli 2014, § 66; EHRM, *Mugenzi t. Frankrijk*, n° 52701/09, 10 juli 2014, §44), werd dit element volledig genegeerd door verwerende partij.

Daarnaast kan men ook onmogelijk van de referentiepersoon verwachten zich te hervestigen in Kenia. Zij heeft eindelijk rust gevonden in België en is volop bezig haar leven hier herop te bouwen. Bovendien beschikt zij noch verzoekster in Kenia over een verblijfsvergunning.

In de bestreden beslissing wordt geen rekening gehouden met de bindingen met het gastland, en de hinderpalen om het gezinsleven in het land van herkomst van de vreemdeling verder te zetten.

Op al deze punten schat verwerende partij het gezinsleven van verzoekster, alsook haar eigen verplichtingen onder artikel 8 EVRM, verkeerd in. Zij heeft ook op dit vlak de beslissing onzorgvuldig voorbereid en een totaal onredelijke positie ingenomen ten opzichte van de stukken in het administratief

dossier. Daarom schendt verwerende partij artikel 8 EVRM, de haar opgelegde motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en evenredigheidsbeginsel.”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op “afdoende” wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing aan te vechten (Rvs 11 december 2015, nr. 233 222).

In de bestreden beslissing worden zowel de feitelijke als juridische overwegingen vermeld. De bestreden beslissing vermeldt haar juridische grondslag, met name de artikelen 9 en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verder wordt een motivering in feite gegeven, meer bepaald wordt vastgesteld dat verzoekende partij en haar achttienjarige zoon niet in aanmerking komen voor gezinshereniging in kader van artikel 10 van de vreemdelingenwet en dat geen bijzondere humanitaire omstandigheden blijken die de afgifte van een humanitair visum kunnen verantwoorden.

Deze motieven zijn pertinent en draagkrachtig. Zij laten verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Verzoekende partij overtuigt aldus niet als zou de voorziene motivering op zich niet als afdoende zijn te beschouwen, in de zin van de formele motiveringsplicht.

2.3. In zoverre verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de weigering van afgifte van het humanitair visum, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

2.5. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.6. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke wetsbepalingen, met name de artikelen 9 en 13 van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 13, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Behalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien, wordt de machtiging tot verblijf verleend voor een beperkte tijd, ingevolge deze wet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België.”

Noch in artikel 9 van de vreemdelingenwet, noch in artikel 13 van de vreemdelingenwet, wordt voorzien in criteria waaraan de in het buitenland verblijvende aanvrager, die niet onder het toepassingsgebied van artikel 10 van de vreemdelingenwet valt, dient te voldoen om een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden te verkrijgen. De gemachtigde beschikt ter zake dan ook over een ruime discretionaire bevoegdheid en het verlenen van een machtiging tot voorlopig verblijf is geen recht maar een gunst.

2.7. De Raad stelt uit nazicht van het administratief dossier vast dat verzoekende partij – samen met haar zoon – op 18 december 2020 via de diplomatieke post te Nairobi, Kenia, een aanvraag tot het bekomen van een visum lang verblijf heeft ingediend. Uit het aanvraagformulier blijkt duidelijk dat het doel van het verblijf humanitair is (zie *“Application for a visa for a long stay in Belgium”* punt 23: *“Purpose(s) of the journey: (...) Other: (...) Humanitarian”*) en wordt verduidelijkt dat de verzoekende partij de dochter in België wenst te vervoegen die een erkend vluchteling is.

Uit het begeleidend schrijven van Caritas van 18 december 2020 blijkt dat verzoekende partij samen met haar zoon een humanitair visum wenst te bekomen om de in België als vluchteling erkende dochter/zus te vervoegen. Zo wordt duidelijk gesteld: *“As a social assistant at Caritas International, I am helping the K.-A. (...) family to introduce their visa-applications. They will come to your center to apply for a humanitarian visa for Belgium, because their daughter/sister, A. A. A. (...) (*29/11/2001, Djedda) is currently living in Belgium as an EX-non-accompanied minor and she received the REFUGEE-status”* (eigen vertaling: Als sociaal assistent bij Caritas International help ik de K-A-familie bij het indienen van hun visumaanvragen. Zij zullen naar jullie dienst komen om een aanvraag voor een humanitair visum voor België aan te vragen omdat hun dochter/zus (...) momenteel in België verblijft als een voormalig niet-begeleide minderjarige en die de vluchtelingenstatus heeft verkregen.). Verder wordt nog gesteld in dit schrijven dat een brief gericht zal worden naar de dienst vreemdelingenzaken met de humanitaire redenen ter staving van de aanvraag.

Op 2 februari 2021 wordt inderdaad een schrijven gericht aan de dienst vreemdelingenzaken waarin herhaald wordt dat verzoekende partij en haar zoon een visumaanvraag op humanitaire gronden indienen. Daarin wordt uiteengezet waarom de verzoekende partij er niet in slaagde om voor het meerderjarig worden van haar dochter een visumaanvraag gezinshereniging in te dienen en wordt gesteld: *“Ik weet dat ze ondertussen meerderjarig is en dus eigenlijk geen beroep meer kan doen op gezinshereniging, maar gezien de zeer korte tijd die haar restte om een aanvraag te laten indienen op het moment van erkenning en alles wat daarna gebeurd is (geen contact meer, corona, problemen ivm ID-documenten...) lijkt het mij dat zij zeker in aanmerking kunnen komen voor een visum om humanitaire redenen. Indien ze 1 jaar jonger was geweest op het moment van haar asielaanvraag dan hadden we de gezinshereniging wel met succes kunnen voltooien...”*. In voormeld schrijven wordt tevens gewezen op het arrest C-550/16 van het Hof van Justitie en gesteld dat een gezinsherenigingsaanvraag nog steeds kan worden ingediend binnen een redelijke termijn, zijnde drie maanden na datum van erkenning als vluchteling. Er wordt aan toegevoegd: *“Wij hadden de moeder dus ook een aanvraag voor gezinshereniging onder artikel 10 van de vreemdelingenwet kunnen laten indienen. Echter, de interpretatie van wat een redelijke termijn is van indienen in hun situatie is voor interpretatie vatbaar. Daarom heb ik toch gekozen voor een aanvraag om humanitaire redenen. Dat geeft uw diensten ook meer vrijheid en flexibiliteit om een positieve beslissing te nemen in deze dossiers. Maar ik vraag u vriendelijk om rekening te houden met de argumentatie van het Hof van Justitie en de geest van het arrest van 12/04/2018.”* Verder wordt in voormeld schrijven nog gesteld dat de dochter nog maar negentien jaar is en een zwaar leven achter de rug heeft. Een hereniging met moeder en broer zou de trauma's helpen verzachten. Een terugkeer naar Somalië is onmogelijk.

2.8. Verzoekende partij kan niet ernstig betwisten dat uit de gegevens van het administratief dossier onomstotelijk vaststaat dat zij enkel een visumaanvraag op humanitaire gronden heeft ingediend en geenszins een visumaanvraag gezinshereniging. In die optiek kan zij het de verwerende partij dan ook niet verwijten dat deze de aanvraag niet behandeld heeft als een visumaanvraag gezinshereniging op grond van artikel 10 van de vreemdelingenwet maar wel als een visumaanvraag op grond van humanitaire redenen. Het loutere gegeven dat zij in het schrijven van 2 februari 2021 nog gewezen heeft op de rechtspraak van het HvJ in de zaak C-550/16 en vroeg om hiermee rekening te houden bij de beoordeling van de humanitaire redenen, doet geen afbreuk aan het feit dat verzoekende partij ervoor geopteerd heeft geen visumaanvraag gezinshereniging in te dienen. De Raad benadrukt dat het aan de verzoekende partij toekomt duidelijk aan te geven op welke grond(en) zij een visum wenst te bekomen. Zij kan het de verwerende partij dan ook niet ten kwade duiden dat deze in essentie vaststelt dat er geen humanitaire redenen aanwezig zijn die de afgifte van een visum op humanitaire gronden rechtvaardigen.

Verzoekende partij erkent voorgaande ook zelf uitdrukkelijk in haar verzoekschrift waar zij stelt: *“Hierover dient te worden opgemerkt dat verzoeker geen visum gezinshereniging vroeg, maar wel een humanitair visum op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet.”*

De rechtspraak waarnaar de verzoekende partij verwijst heeft betrekking op de mogelijkheid om alsnog een visumaanvraag gezinshereniging te doen binnen een redelijke termijn indien de referentiepersoon ondertussen meerderjarig is geworden. Het is evenwel duidelijk dat verzoekende partij er niet voor geopteerd heeft om een visumaanvraag gezinshereniging in te dienen net om reden dat zijzelf niet zeker was dat dergelijke visumaanvraag in haar geval wel zou voldoen aan de redelijke termijn en die toets zou doorstaan. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij – in het kader van de beoordeling van een humanitaire visumaanvraag – alsnog, laat staan op welke manier, rekening zou moeten houden met de overwegingen van het Hof van Justitie die meer specifiek betrekking hebben op een visumaanvraag gezinshereniging. Indien de verzoekende partij zich hierop wou steunen, dan kwam het haar toe een visumaanvraag gezinshereniging in te dienen met de redenen waarom zij meende dat haar aanvraag ondanks de meerderjarigheid van de dochter volgens haar toch nog binnen een redelijke termijn geschiedde en zij aldus wel onder de toepassing van artikel 10 van de vreemdelingenwet viel. Uit het begeleidend schrijven van 2 februari 2021 blijkt evenwel dat verzoekende partij zelf twijfelde of er *in casu* nog sprake was van een redelijke termijn en daarom geopteerd heeft voor een visumaanvraag op grond van humanitaire redenen. Zij kan het in die omstandigheden de verwerende partij dan ook niet verwijten de rechtspraak van het Hof van Justitie niet betrokken te hebben in haar beoordeling nu deze rechtspraak geen uitstaans heeft met een visumaanvraag op humanitaire gronden. Waar verzoekende partij zelf heeft aangegeven niet overtuigd te zijn dat een visumaanvraag gezinshereniging in haar geval nog wel binnen een redelijke termijn zou ingediend zijn, bevestigt zij ook eerder de vaststelling in de bestreden beslissing dat zij niet kan genieten van gezinshereniging op basis van artikel 10 van de vreemdelingenwet en ziet de Raad niet in op welke wijze de overwegingen van het Hof van Justitie in aanmerking zouden moeten genomen worden of enig ander licht op de beoordeling van de aangehaalde humanitaire redenen kunnen werpen.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat er voorts ook niet blijkt dat verzoekende partij enig belang heeft bij haar grief dat verwerende partij abstractie maakt van het feit dat in een arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie werd geuid dat wanneer een vreemdeling meerderjarig wordt tijdens de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming zijn bloedverwanten in rechtstreeks opgaande lijn een recht op toegang en verblijf kunnen laten gelden gedurende een redelijke termijn – die in beginsel drie maanden bedraagt – nadat hij werd erkend als vluchteling (cf. HvJ 12 april 2018, C-550/16, A. en C./Staatssecretaris van veiligheid en Justitie). De behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de dochter werd immers afgesloten met de toekenning van de vluchtelingenstatus. Dit gebeurde op een ogenblik dat zij nog minderjarig was en verzoekende partij diende geen aanvraag tot gezinshereniging in maar wel een aanvraag op humanitaire gronden en dit dan nog na het verstrijken van een termijn van vijftien maanden. Zij toont geenszins aan dat in dergelijk geval en rekening houdende met de omstandigheden die haar zaak kenmerken nog kan gesproken worden van een redelijke termijn.

Verzoekende partij betwist niet dat haar dochter als vluchteling erkend werd op 18 september 2019. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt verder dat verzoekende partij en haar zoon zich al sinds 19 oktober 2019 in Kenia bevinden (zie document: *“Ministry of Interior and Co-ordination of National Government Department of Refugee Affairs (...) Date of Entry (in Kenia): 19 Oct 2019”*). Verder blijkt uit het schrijven van 2 februari 2021 dat reeds in november 2019 contact werd opgenomen met de bevoegde visumdienst om een visumaanvraag gezinshereniging in te dienen en dat de ambassade zich soepel opstelde zodat *“de omstandigheden gunstig (waren) om het (de visumaanvraag gezinshereniging) nog tijdig in te dienen”* (lees: voor het meerderjarig worden van de dochter). Volgens het begeleidend schrijven is de reden dat dit uiteindelijk niet gebeurde gelegen in het feit dat de dochter haar moeder *“opeens niet meer (kon) bereiken.”*

Verzoekende partij erkent aldus in de eerste plaats zelf dat het wel degelijk mogelijk was – gelet op de soepele houding van de visumdienst – om tijdig een visumaanvraag gezinshereniging in te dienen. Voor zover voorts al kan aangenomen worden dat door omstandigheden los van de wil van verzoekende partij de visumaanvraag gezinshereniging alsnog niet voor het meerderjarig worden van de dochter kon worden ingediend, dient de Raad verder vast te stellen dat het contact alleszins al hersteld werd op 14 januari 2020 (zie whatsapp-bericht van de voormalig voogd van de dochter op 14 januari 2020: *“Hi good news the mother of A. called her today!! She had been ill no money and no internet. Now she has an number and waht'app.(...)”*). Desondanks is de verzoekende partij zelf niet diligent geweest en heeft zij geen enkele stap ondernomen om alsnog een visumaanvraag gezinshereniging in te dienen maar heeft zij gewacht tot

18 december 2020 om een visumaanvraag op humanitaire gronden in te dienen. Uit de door de verzoekende partij aangehaalde redenen in het schrijven van 2 februari 2021 kan niet blijken dat de visumaanvraag gezinshereniging niet binnen een redelijke termijn kon worden ingediend. De ziekte van de sociaal assistent van Caritas International kan bezwaarlijk ernstig als hinderpaal worden opgeworpen, nu uit niks blijkt dat deze sociaal assistent zich niet kon laten vervangen of verzoekende partij zich niet kon richten tot een ander hulpkanaal voor zover als nodig. Verder blijkt ook geenszins dat corona het indienen van een visumaanvraag gezinshereniging verhinderde. Er wordt daartoe geen enkel concreet bewijsstuk voorgelegd. Verzoekende partij toont niet aan dat zij in die periode getracht heeft een visumaanvraag gezinshereniging in te dienen doch dat dit omwille van corona onmogelijk was. Daarnaast blijkt ook niet dat het registreren bij UNHCR een hinderpaal vormde om een visumaanvraag gezinshereniging binnen een redelijke termijn in te dienen. Uit de mail van 11 september 2020 blijkt immers enkel dat de verzoekende partij de vraag stelde of een visumaanvraag op grond van humanitaire redenen zonder vluchtelingenkaart kon. De Raad herhaalt dat de visumdienst zich vanaf het begin soepel heeft opgesteld aangaande de indiening van een visumaanvraag gezinshereniging toen ook nog niet bleek dat verzoekende partij geregistreerd was bij UNHCR.

Verzoeksters verwijzing naar een arrest van de Raad dat werd gevelde in een zaak waarin de feitelijke omstandigheden niet volledig vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak en dat hoe dan ook geen precedentswaarde heeft, laat ook niet toe om tot het besluit te komen dat zij een belang heeft bij haar grief dat verwerende partij onzorgvuldig optrad en zou zijn voorbijgegaan aan het feit dat, in het geval een minderjarige vreemdeling een verzoek om internationale bescherming indiende en in de loop van de procedure meerderjarig wordt, zijn ouders vanaf de erkenning van de vluchtelingenstatus nog over een redelijke termijn beschikken om een gezinsherenigingsaanvraag in te dienen.

2.9. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij gemotiveerd heeft dat er in casu geen humanitaire omstandigheden zijn die de afgifte van een visum rechtvaardigen. Uit de aanvraag blijkt dat verzoekende partij in essentie gesteld heeft haar dochter die in België erkend is als vluchteling te willen vervoegen, daar dit in het belang is van de dochter die nog jong is en waarbij de aanwezigheid van verzoekende partij zou helpen om de opgelopen trauma's te verwerken. Daarbij werd er tevens op gewezen dat verzoekende partij (en haar zoon) niet terug kon naar Somalië gelet op de gevaarlijke situatie aldaar, alsook chaos, armoede, moordpartijen en terreur.

De verwerende partij stelt ondermeer vast dat het gezinsleven tussen verzoekende partij en haar dochter ook kan plaatsvinden in Kenia. Eveneens is de dochter oud genoeg om in België op zelfstandige wijze te leven en kan de dochter ervoor opteren haar familie in Kenia te bezoeken of contact te onderhouden via moderne communicatiemiddelen.

De verzoekende partij is het hiermee oneens. Zij betoogt dat zij al bijna een jaar op straat leeft, geen verblijfsrecht heeft en evenmin recht op enige opvang. Haar dochter zou in Kenia geen rechten hebben als Somalische.

2.10. Uit het aanvraagformulier voor het visum blijkt dat verzoekende partij in bezit is van een *“residence permit of equivalent No xxxxxxxxxx Valid Until 19/10/2022”* (eigen vertaling: verblijfsvergunning of equivalent nr. xxxxxxxx geldig tot 19/10/2022). Anders dan wat verzoekende partij voorhoudt blijkt aldus dat zij in Kenia wel degelijk mag verblijven. Verder blijkt ook niet dat op 19 oktober 2022 haar verblijf niet meer zal toegestaan zijn en zij Kenia zal moeten verlaten. De Raad kan de verwerende partij dan ook volgen dat niet blijkt dat de dochter zich niet naar Kenia zou kunnen begeven om zich bij haar moeder te voegen. Volgens het medisch attest dat verzoekende partij ook heeft voorgelegd blijkt verder dat zij resideert te Eastleigh, Nairobi. Haar blote bewering dat zij op straat leeft wordt door geen enkel concreet stavingstuk ondersteunt. Verzoekende partij verwijst wel naar algemene informatie van 2014 over de uitzetting van Somaliërs uit Kenia, maar uit niks blijkt dat deze informatie nog enige actualiteitswaarde heeft gezien het om een situatie ging van meerdere jaren geleden. Ook waar de verzoekende partij algemene informatie van 2016 voorlegt over de gedwongen terugkeer van Somalische vluchtelingen vanuit het Dadaab vluchtelingenkamp in Kenia moet vooreerst worden vastgesteld dat ook deze informatie dateert van meerdere jaren geleden zodat de actualiteitswaarde ervan niet blijkt, dit nog naast de vaststelling dat, aangezien verzoekende partij tot verblijf is toegelaten in Kenia en zij verblijft te Eastleigh, minstens niet aantoonde dat zij in vluchtelingenkamp Dadaab verblijft, zij niet aannemelijk maakt dat deze situatie op haar zaak van toepassing is. Hetzelfde kan gezegd worden over de informatie van 8 juli 2021 waaruit blijkt dat het vluchtelingencomplex van Dadaab in juni 2022 zou sluiten. Verzoekende partij toont geenszins aan dat dit haar situatie beïnvloedt of dat haar verblijf als asielzoeker daar geen enkele waarde meer zou hebben.

Gelet op voorgaande vaststelling maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat het niet mogelijk zou zijn dat haar dochter naar Kenia komt om haar daar te vervoegen. Zij toont geenszins aan dat haar dochter, louter omwille van haar Somalische nationaliteit, zich niet zou kunnen hervestigen in Kenia om haar moeder te vervoegen.

2.11. Daarenboven, voor zover toch zou moeten aangenomen worden dat het leiden van een gezinsleven in Kenia onmogelijk is, dan nog moet vastgesteld worden dat de verwerende partij erop gewezen heeft dat de dochter bij machte is om op zelfstandige wijze in België te verblijven en zij haar familie in Kenia kan bezoeken of contact kan onderhouden via moderne communicatiemiddelen. Uit niks blijkt dat dit niet zou kunnen.

Verzoekende partij betwist niet dat haar dochter meer dan twintig jaar oud is op het moment van de bestreden beslissing. Verder blijkt uit het schrijven van 2 februari 2021 dat verzoekende partij zelf aangeeft dat haar dochter *“het heel goed in (België) (doet). Ze spreekt al heel goed Nederlands en is een goede studente.”* In die optiek is het geenszins kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te stellen dat de dochter ook op zelfstandige wijze in België kan verblijven en de contacten met haar familie in het buitenland kan onderhouden via bezoeken alsook via Whatsapp en andere kanalen.

De Raad wijst erop dat het niet betwist is dat de dochter het land van herkomst ontvlucht is als minderjarige. In die omstandigheden kan aangenomen worden dat zij niet vrijwillig haar gezinsleven met haar moeder heeft achtergelaten.

Het doel van artikel 8 EVRM bestaat erin het individu te beschermen tegen een arbitraire inmenging van de overheid. *In casu* betreft het een eerste toelating, nu verzoekende partij nooit toegelaten of gemachtigd is tot verblijf in het Rijk. In dat geval moet de overheid een *“fair balance”* maken tussen de belangen van het individu en de gemeenschap waarbij de overheid een zekere beoordelingsmarge geniet. Bij deze afweging moet de overheid de feitelijkeheden die de zaak kenmerken evalueren in het licht van de toepasselijke principes zoals uiteengezet in de rechtspraak van het EHRM. Meer bepaald zijn dit:

- de draagwijdte van de verplichting van de overheid om familieleden van een gevestigde vreemdeling toe te laten op het grondgebied zal afhangen van de bijzondere omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang;
- volgens een vaststaand principe van internationaal recht en afhankelijk van verdragsverplichtingen heeft een staat het recht om de toegang van niet-onderdanen op haar grondgebied te controleren;
- in zaken waar immigratie speelt kan artikel 8 EVRM niet gezien worden als een algemene verplichting voor een staat om de keuze van verblijfplaats te respecteren en gezinshereniging toe te staan; (EHRM, *El Ghatet t. Zwitserland*, 8 februari 2017, nrs. 43-44).

Verzoekende partij betoogt wel dat er sprake is van een sterke familiale band tussen haarzelf en haar dochter, maar de Raad stelt vast dat de dochter zonder verzoekende partij in 2018 naar België kwam en haar opvang geregeld werd door de overheidsdiensten. Er wordt voorts ook niet aangetoond dat de dochter verzoekende partij de afgelopen jaren op enigerlei wijze bijstond, of omgekeerd. Verder blijkt ook dat – alhoewel zij de kans had om tijdig, minstens binnen een redelijke termijn, een aanvraag gezinshereniging in te dienen zoals blijkt uit de bespreking hoger - verzoekende partij dit nagelaten heeft. Hoewel *in casu* wel kan aangenomen worden dat de dochter, die haar land van herkomst ontvlucht is als minderjarige, haar moeder niet vrijwillig achterliet, dient alleszins vastgesteld dat zijzelf noch haar moeder een gezinsherenigingsaanvraag indienden van zodra de dochter erkend werd als vluchteling. Blijkens de bespreking hoger heeft verzoekende partij vijftien maanden gewacht alvorens een aanvraag voor het bekomen van een humanitair visum in te dienen. Gelet op de omstandigheden van de zaak, waar de verzoekende partij ook zelf aangeeft dat haar op het moment van de aanvraag negentienjarige dochter het zeer goed doet in België en gelet op het gegeven dat de dochter ondertussen meer dan twintig jaar oud is, acht de Raad het niet aangetoond dat de verwerende partij geen evenredige afweging heeft gemaakt in het licht van artikel 8 EVRM. De Raad wijst in dat verband op de rechtspraak van het EHRM waar het EHRM al verschillende zaken in verband met weigeringen van gezinshereniging heeft verworpen wanneer bleek dat de kinderen al een leeftijd hadden bereikt waarop zij in toegenomen mate kunnen instaan voor zichzelf (zie EHRM, *I.A.A. and Others v. the United Kingdom*, nr. 25960/13 van 8 maart 2016, § 46; EHRM, *Berisha*, nr. 948/12 van 30 juli 2013, § 56; EHRM, *Benamar*, nr. 43786/04 van 5 april 2005; EHRM, *Chandra and Others*, 53102/99 van 13 mei 2003). De Raad herhaalt dat de dochter thans meer dan twintig jaar oud is, dat zij al sinds 2018 en dus al meerdere jaren in België verblijft en dit onafhankelijk van haar moeder en dat uit niks blijkt dat zij niet in staat is om voor zichzelf in te staan. Dit

laatste wordt trouwens bevestigd door de verklaringen van de verzoekende partij zelf die stelt dat haar dochter het zeer goed doet in België. De situatie van haar meerderjarige dochter kan geenszins vergeleken worden met de situatie van jonge kinderen die nog daadwerkelijk nood hebben aan de zorg van de ouder. Het contact tussen de familie kan onderhouden worden via moderne communicatiemiddelen en eventuele bezoeken in Kenia.

2.12. Verzoekende partij maakt met haar betoog geen schending van artikel 8 EVRM aannemelijk.

2.13. Waar de verzoekende partij nog een schending van artikel 3 EVRM aanvoert wijst de Raad erop dat de verwerende partij als volgt heeft gemotiveerd: *“Uit het administratief dossier blijkt dat het gezin voordien woonachtig was in Saoedi Arabië en dat de dochter (zus) en moeder daar slachtoffer waren van seksueel geweld en economische uitbuiting. Betrokkenen en haar zoon verblijven momenteel echter in Kenia waar zij een zekere bescherming hebben van de Keniaanse autoriteiten (asielzoekerscertificaat voorgelegd geldig 20/10/2022). Een weigering van de humanitaire visumaanvraag is bijgevolg niet strijdig met de bepalingen van Art 3 EVRM. Betrokkene werkt momenteel niet meer als huisslaaf in Saoedi Arabië. Zonder elementen die duiden op een prangende humanitaire situatie, op een familiaal isolement, en een zekere afhankelijkheid ten opzichte van de te vervoegen dochter zou de afgifte van een humanitair visum betreffende deze aanvraag een omzeiling van de procedure gezinshereniging inhouden. Gezinshereniging met een meerderjarig kind is niet voorzien de in Belgische Vreemdelingenwet en humanitaire visa worden slechts in zeer uitzonderlijke gevallen uitgereikt. Betrokkenen en haar zoon zijn meerderjarig en worden geacht voor zichzelf te kunnen instaan in Kenia. Indien nodig én mogelijk kan betrokkene+zoon financieel gesteund worden door de dochter vanuit België via internationale geldoperatoren zoals Western Union, Moneygram, e.a. Contact houden is mogelijk via de moderne communicatiekanalen zoals WhatsApp en andere kanalen.”*

De Raad herhaalt dat uit het aanvraagformulier voor het visum blijkt dat verzoekende partij in bezit is van een *“residence permit of equivalent No xxxxxxxxxx Valid Until 19/10/2022”* (eigen vertaling: verblijfsvergunning of equivalent nr. xxxxxxxx geldig tot 19/10/2022). Anders dan wat verzoekende partij voorhoudt blijkt aldus dat zij in Kenia wel degelijk mag verblijven. Verder blijkt dat verzoekende partij minstens aldaar tot 19 oktober 2022 kan verblijven en zij voorts geenszins aannemelijk maakt dat op 19 oktober 2022 haar verblijf niet meer zal toegestaan zijn en zij Kenia zal moeten verlaten. Volgens het medisch attest dat verzoekende partij ook heeft voorgelegd blijkt verder dat zij resideert te Eastleigh, Nairobi. Haar blote bewering dat zij op straat leeft wordt door geen enkel concreet stavingstuk ondersteunt. Verzoekende partij verwijst wel naar algemene informatie van 2014 over de uitzetting van Somaliërs uit Kenia, maar uit niks blijkt dat deze informatie nog enige actualiteitswaarde heeft gezien het om een situatie ging van meerdere jaren geleden. Ook waar de verzoekende partij algemene informatie van 2016 voorlegt over de gedwongen terugkeer van Somalische vluchtelingen vanuit het Dadaab vluchtelingenkamp in Kenia moet vooreerst worden vastgesteld dat ook deze informatie dateert van meerdere jaren geleden zodat de actualiteitswaarde ervan niet blijkt, dit nog naast de vaststelling dat, aangezien verzoekende partij tot verblijf is toegelaten in Kenia en zij verblijft te Eastleigh, minstens niet aantoonbaar dat zij in vluchtelingenkamp Dadaab verblijft, zij niet aannemelijk maakt dat deze situatie op haar zaak van toepassing is. Hetzelfde kan gezegd worden over de informatie van 8 juli 2021 waaruit blijkt dat het vluchtelingencomplex van Dadaab in juni 2022 zou sluiten. Verzoekende partij toont geenszins aan dat dit haar situatie beïnvloedt of dat haar verblijf als asielzoeker daar geen enkele waarde meer zou hebben.

Verzoekende partij maakt met haar betoog geenszins aannemelijk dat zij zich in Kenia in een dermate prangende humanitaire situatie bevindt waardoor de weigering van afgifte van een humanitair visum als kennelijk onredelijk moet worden beschouwd. Zij slaagt er geenszins in afbreuk te doen aan de motieven in de bestreden beslissing dienaangaande.

2.14. Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aangetoond. Daarenboven wijst de Raad erop dat waar de verzoekende partij, die zich in Kenia bevindt en dus niet in België, zich beroept op een schending van artikel 3 van het EVRM, artikel 1 van het EVRM duidelijk stelt dat de jurisdictionele bevoegdheid van een staat in essentie territoriaal is. Op dit principe erkent het Europees Hof voor de Rechten van de Mens twee uitzonderingen, met name omstandigheden van *“state agent authority and control”* en *“effective control over an area”* (zie *Al-Skeini and Others v. the United Kingdom* [GC], no. 55721/07, §§ 130-141, ECHR 2011). In onderhavige zaak, waar de verzoekende partij zich bevindt in Kenia en haar visumaanvraag in Kenia heeft gedaan, doen geen van beide uitzonderingen zich voor. Immers staat de verzoekende partij in Kenia niet onder de controle en het gezag van de Belgische overheid (cfr. EHRM, *M.N. and others against Belgium*, 35599/18, van 5 mei 2020 (GK)). Artikel 3 van het EVRM kan voorts

niet worden opgevat als zou het een grenzeloze verplichting inhouden voor een staat om toegang te verlenen tot haar grondgebied aan een individu die dreigt een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM te ondergaan, ongeacht waar dit individu zich in de wereld bevindt (zie EHRM, *Abdul Wahab KHAN v. the United Kingdom*, no. 11987/11, §§ 24-27).

2.15. Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER